Akbaba

Bülbüller öter, güller açar, şâd gönül yok,
Bir böyleliğin görmemişiz fasl-ı baharın!..

BAŞ AĞRILARINA
KARŞI

OPON
FAYDALIDIR

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago, romatizma, siyatik ağrılarına, soğuk algınlığından ileri gelen ağrı ve kırıklığa karşı faydalıdır.

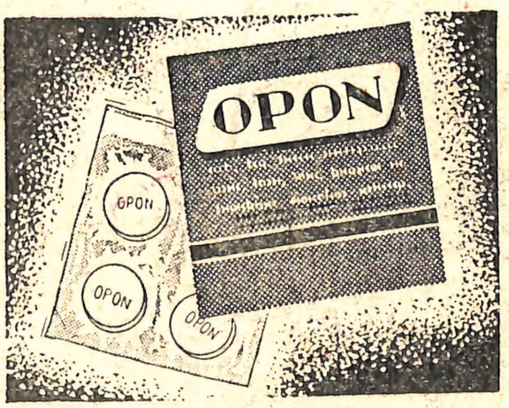

56-29

günde 6 tablete kadar alınabilir

1956 İKRAMİYE PLÂNI:

★

İKİŞER DAİRELİ

10 apartman

Bahçeli 10 ev

ayrıca **875.000 lira**

★

Türkiye İŞ Bankası 1956 yılında
1.750.000 lira tutarında ikramiye dağıtıyor

En az 150 liralık bir hesapla
çekilişlere katılabilirsiniz

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

2/4

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

İKRAMİYELİ
GRUP
MEVDUATI

İ G.M.

YÜZDE 25 Mutlak isabet

- Ömür boyunca aylık irat
- 30000 liraya kadar iş sermayesi
- Yatırılan paranın 3 MİSLİ para ikramiyesi
- 100000 Liralık para ikramiyeleri

Fazla malûmat için şişelerimiz emrinize amadedir

TÜRK TİCARET BANKASI

BAHAR FALI

Akbaba, muhalefete bir yardımda bulunmak için, Sulukule'den hususî olarak getirttiği falcı «Penbe» ye muhalefet elebaşılarının fallarına baktırmıştır. Penbe'nin bakla falında söylediklerini olduğu gibi yazıyoruz:

KASIM GÜLEK'İN FALI:

— A benim zurnalı, curcunalı, hem sarıklı hem çarıklı erkani arbim beyim... Elceğizinin altın-

dadır kısmetin. Sana kısmet, bana nisbet... Atasın bir yirmi beş kuruşcuk ta baksın Penpe kız falına... Senin paran pulun çoktur, velâkin paran kadar aklın yoktur. Her yiğitin kalbinde yatar bir aslan, senin kalbinde birbirini yer bin aslan. Kalpcağızın dünmüştür panayırdaki aslanlar sirkine... Evlenmek istersin evlenemezsin. Çünküm dengi dengine, rengi rengine, bulamazsın kendi ahengine... Senin uğruna yanıp kül olmuş, bir deri bir kemik kalmış sırma saçlar, samur kaşlar gürürüm. Elini tez tutasın, kaçmıyasın tuhuma... Kısmetin etrafında pervânedir, episi sana deli divanedir. Aman beyim, yaman beyim, çabuk geçer zaman beyim, kısmetini tepmeyesin, sakın boş lâf etmeyesin...

☆

Fevzi Lütfi Karaosmanoğlu'nun falı :

— A benim kara kaşlı, kara güzlü, sırma saçlı, şirin sözlü, tatlı yüzlü, hurma çenelim, burma boylum. Darılmayasın, fal senindir, mal benimdir. Gün bu gündür.

Dostun da çoktur, düşmanın da... İlle velâkin zorun nedir düşman olursun dostlarınla? Ha vaz geçesin bu huyundan. Bırakasın bu kafayı, çekmeyesin hiç cefayı, bu dünyada sür safayı. Sonra pişman lık gelirsin, iş geçer işten beyim.

Mal dersen malın var, mülk dersen mülkün var, yükün var, yüklüğün var. Güzü olanın güzü çıksın. Falında olan bahtında olur inşallah... Aydi beyim, beyceğizim, at bir elli kuruş ta açayım sana maydanozlu başka bir fal.. Bak neler çıkacak neler, şaş da kal!..

☆

İsmet İnönü'nün falı :

— Hay adınla bin yaşa, benim beyim, benim paşam... İsmin İsmettir, zorun arzun devlettir. Belli olmaz, kime niyet, kime kısmettir. Yaşın yetmiş velâkin işin bitmemiş. Şu gürdüğün mavi buncuk senin kısmetindir. Lâfına lâf bulunmaz, konacak raf bulunmaz. Lâfnan işlersin sevap, kimse dev şirmez sana cevap. Efendicağızıma süleyim, birine üyle bir üfkelisin, üyle bir üfkelisin ki, üfkenden duramazsın. Ne o geçsin senin eline, ne sen geçesin onun eline... Herkesler sana ased eder. Yüzüne güler, arkandan kuyunu kazar. Gazatalar seni yazar. Biri

yazar, biri bozar. İki vakitte başına devlet kuşu konacak. İki sahat mi desem, iki gün mü desem, iki hafta mı desem, iki ay mı desem, iki yıl mı desem... Ne desem? Dur da şu falının üstüne kıvırayım sana bir gübek.

☆

Fethi Çelikbaş'ın falı :

— Aslanım, ismin Feti, bu işleri sana kimler etti? Benim gibi sarardın suldun, bilirim neden büyle uldun. At bir elli kuruş, Penbe kıza, sana peri aşı vereyim, yarasa başı vereyim. Cümle şeytanlıklardan, kazalardan, belâlardan korusun seni. Açık sözlü beyim, sürmeli gözlü beyim. Düşmanına yol gürünür. Dostlarım da bol görünür. Yaşın elli, başın belli, başında eser kavak yeli. Bekleyesin seçim ayını, alacaksın sen de payını. Velâkin unutmayayasın bizim tayını. Bak bir keret, şu delikli buncuk senin kalbindir. Bak bu buncuk nasıl delik deşik ise, senin günülcağızın da ülecene delikli taş gibi delik deşiktir. İstersin lüpe konmak, bir dolu küpe konmak. Ha at bir teklik de daha bir kokorozlu fal açayım sana!..

☆

Osman Bölükbaşı'nın falı :

— Hay ismine kurban ulayim Bölükbaşısın, tabur başı ulasın. Alay başı ulasın! Çok bilirsin,

çok süvlersin, erkeş sanır günülcüğünü eğlersin. Gülersin, güldürürsün velâkin benim gibi için kan ağlar. Tatlı konuşur, tatlı süylersin. Saçına ak düşmüş, gün lüne kurak düşmüş. Erkeşe olgun karpuz, sana da kabak düşmüş. Bir konuşursun, beş teneke su içersin, konuştukçaz kendinden geçersin. Düşmeyesin düşmanımın eline, kazmayı indirirler beline, dinlemezler Bölükbaşı, küçültürler küy ederler, üstüne tüy dikerler. Hayda bu falın üstüne ver bir patakoz da atayım sana bir gübek.

☆

Sadık Aldoğan'ın falı :

Penbe kız, Sadık Aldoğan'ın falına bakacağı sırada, arkadaşı Güllü kız'la kavgaya tutuştuğundan fala bakamamıştır. Penbe kızın arkadaşına söylediklerini yazıyoruz:

— Abe heeeey!.. Kırk mâlenin sürtüğü, kırk bekârın süprüntüsü. Leylek komuş bacasına, köpek sığmış paçasına, kartal yapsın yakasına. Buna işte mal derler... Malım var malım. Malımı alaylatırım, keyif benim değil mi, ister sem kalaylatırım. Senin tenceren varise, senin yurganin düşeğin, mangalın, eşeğin varise, benim de var intimazım. Be heeey!.. Senin gibi kahpe karılar, çayırlıkta ip atlar. Soyuna, soyuna, baltasının sapına!.. Kupasına, sıpasına...

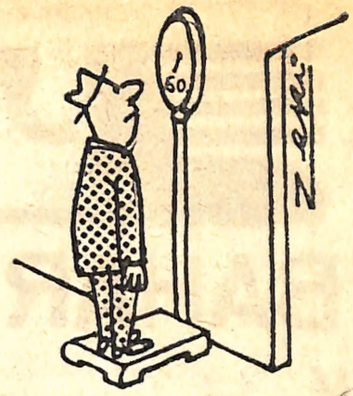

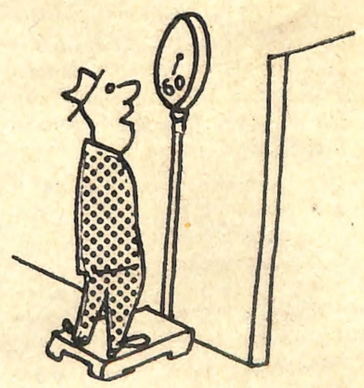

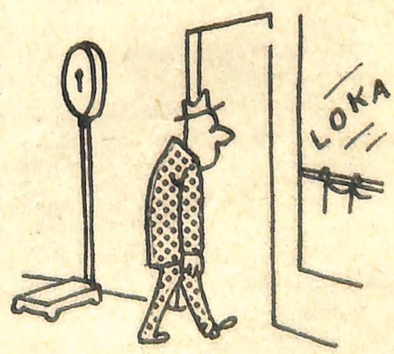

YAZISIZ!..

Zilliiiii!.. Geldim dayandım kapısına!.. Kafası kırmızı güllü, mancinosu püsküllü, çayır yosması, karı bozması, zamparalar ezmesi, zilliiiii!..

Falcı kız

Bahar Vurmuş Başına!

Yaşı yetmiş, işi bitmiş, dışı çökmüş, içi geçmiş bir ihtiyarın bahar destanıdır..

Göbeği karnabahar,
Göğdesi kart bir hıyar,
İçi geçmiş ihtiyar.
Bakma dazlak başına,
Bahtiyar mı bahtiyar,
Bahar vurmuş başına!

★

Görün koca bebeği,
Sallanır çekirdeği,
Her gece bir gerdeği..
Gelmiş yetmiş yaşına,
Sever hep fingirdeği,
Bahar vurmuş başına!

★

Anlamaz ömrü kıştır,
Çukurunu kazmıştır,
Kader böyle yazmıştır,
Duraktaki taşına:
Yetmişinde azmıştır,
Bahar vurmuş başına!

★

Sevdikleri hânende,
Yahut körpe sâzende,
Güzeller ona bende
Bak körpe oynaşına
Ne sende var ne bende..
Bahar vurmuş başına!

★

Emrinde sazı, sözü,
Rakkasesi, dansözü,
Çöplükte onun gözü,
Çıkmış yâr savaşına,
Buruşmuşsa da yüzü,
Bahar vurmuş başına!

★

Her bahar bir hız gelir,
Kucağına kız gelir,
Sonra da kriz gelir.
Aklar düşmüş kazına,
Dünya ona vız gelir,
Bahar vurmuş başına!

Filânca

— Nişanlımın bana hediye ettiği yüzüğü gördünmü? Nasıl?..
— Evet, çok güzel... Sana iyi geldi ama, bana dar gelmişti!..

MEŞHURLARIN EN ÇOK GÜLDÜKLERİ FIKRALAR

★ **Anketi yapan : OLCAYTO** ★

Bedii Faik (Dünya gazetesi sahiplerinden, fıkra muharriri)

Adamın birinin saatı durmuş... Tesadüfen önünden geçmekte olduğu mağazanın vitrinine bir de bakınca ne görsün, kocaman bir saat duruyor.

«Hah! işte bir saatçı diyerek» hemen içeri dalıp sorar:

«— Kuzum saatiniz kaç? Dışarı koyduğunuz saat durmuş da..

Muhatabı cevap verir:

— Efendim saati söyliyelim ama, biz saatçı değil, sünnetçiyiz.

— Yaa... Pekiy ama öyleyse neye vitrine saat koydunuz?

Cevap:

— Ya ne koyalım?

□

Ratip Tahir Burak (Karikatürist - Halk Gazetesi sahibi)

Günün birinde, her zaman olduğu gibi, öğle namazını kılmak için halk Yenicamide toplanmış... Fakat imam efendi ortalarda yok. Cemaat sabırsızlanmağa başlamış, aralarından bir kaçı kapıya seğirtmişler, imamı beklemeye, araştırmaya koyulmuşlar... O esnada Bekri Mustafa oradan geçiyormuş, kendini uzaktan imam efendiye benzetmişler, hemen koşup koluna girmişler, itiraza meydan vermeden mihraba kadar götürmüşler. Çaresiz kalan Bekri, Mustafa Allahü ekber! deyip namazı kıldırmağa başlamış... Ve bitirmiş... Fakat iş burada bitmemiş, namazdan sonra yanına sokulmuşlar:

— İmam efendi, dışarda bir cenaze var, onun da namazını kıldırıver demişler...

O iş de olmuş. Bekri Mustafa yavaşça tabutun baş ucuna sokulmuş ve tabuta bir şeyler fısıldamış..

Bu hali görenlerden biri, Bekri'nin yanına sokulmuş:

— Merhuma neler söylediniz?

Bekri Mustafa da:

— Ahrette dünya ahvalinden sorarlarsa, Bekri Mustafa Yenicamiye imam oldu, dersin. Üst tarafını onlar anlarlar, demiş.

□

Tahsin Öztin (Muharrir)

İkinci dünya harbinde, fıkra buya, bütün devlet büyükleri ölmüş. Churcill, Roozvel, Stalin, Hitler, Musolini v.s..

Hepsi de harbe sebebiyetten cehennemi boylamışlar. Fakat cehennem öyle bizim bildiğimiz gibi ateş yığını değil de pislik denizi halindeymiş. Herkes gırtlağına kadar pislik içinde. Churchill bermutad pürosunu yakmış, ama ucu pisliğe değiyor.

Yalnız Hitler beline kadar pislik içindeymiş. Bu vaziyet Churchill'in ağrına gitmiş. Zebanilerden birinin kulağına eğilip sormuş:

— Neye Hitler beline kadar pislik içinde?

Zebani cevap vermiş:

— Gene, demiş, Musoliniyi kazıkladı. Onun altında Musolini var, Hitler onun omuzuna çıktı da...

□

Orhon M. Arıburnu (Şair, Rejisör, aktör)

Bir muharrir kitaplarını basan kitapçıya gitmiş. Kitapçı muharrire hep az para verirmiş. Çok pinti ve yalancı bir adammış. Muharriri gören kitapçı:

— Üstad, demiş. Benim gözlerimden biri takma, hangisi takma bilebilir misin?

Muharir cevap vermiş: «Sol!», Adam şaşırmış: «Nereden bildiniz?»

Muharrir gülmüş:

— Ötekisi yalan söylüyor da..

BİR BAHAR HİKÂYESİ

İşte Evlendik

— Sevgilim, teklifimi kabul ettiğine o kadar sevindim ki... Göreceksin, seni memnun etmek, mesut etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Tabiî tabiî.. Ben sözümde duruyorum. Mükemmel bir balayı seyahatı yapacağöz. Elbette... Tam üç ay gezeceğiz. Gittiğimiz memleketlerden, dostlarımıza, kartpostallar göndeririz. Her şey sinin istediğin gibi oalcak. Önce Avrupayı dolaşırız. Roma, Venedik, Milâno, Nis, Paris, Berlin... İngiltere mi?.. Elbette oraya da gideriz. Sonra Amerika... Mademki sen istiyorsun, üç ay dünyayı dolaşırız.

Bak sana bir şey söyliyeceğim sevgilim. Evet, senin arzun için üç ay balayı seyahatine çıkacağız. Ama, üç ay çok değil mi?.. Yoook, yine sen bilirsin?... Üç ay yerine bir ay olsa, artan paramızla da kendimize çok güzel bir ev tutsak?.. Ha?.. Ne dersin?..

— . . . .

— Demek razı oldun... Ah sen ne şekersin, ne iyi kalpli kızsın.

Bak, sana ne diyeceğim sevgilim... Ne diye sanki memleket dışına gidiyormuşuz?.. Balayı seyahatimizi memleket içinde geçirsek olmaz mı?.. Döviz ısraf etmemiş oluruz. Yazık değil mi?.. Önce bir Karadeniz seyahati, arkadan da Akdenizi dolaşırız... Vapur gezisi ne kadar da güzel olur. İyi değil mi?

— . . . .

— Sen bir meleksin sevgilim, kabul edeceğini zaten biliyordum. Sana bir şey söyliyeyim mi?.. Bu zamanda seyahat çok zordur. Vapurlar kalabalık, deniz de dalgalı olur. En iyisi gel seninle, bir hafta Bursada kaplıcalı bir otelde, Yahut Yalovada kalalım. Olmaz mı?.. Öyle değil mi?.. Hem daha güzel, hem ucuz, hem de rahat... Ah, sen altın kalplisin. Sen dünya yüzüne gelmiş bir meleksin.

— . . . .

— Sevgilim, sanki ne diye otellerde sürüneceğiz?.. Oraya vereceğimiz para ile sana en pahalısından bir broş alırım. Ha?.. Daha iyi değil mi?.. Nasıl?.. Fikrimi fevkalâde bulmadın mı şekerim?.. Yaaa... Nasıl istersen... Beş bin lira mı?.. İstersen on bin liralık olsun, seyahat, otel motel, bunlar geçer gider. Öbürü hiç olmazsa maldır, kalır. Tabiî, tabiî.. Sen zaten dünyanın en akıllı kızısın..

— . . . .

— Dur, sana bir şey söyliyeyim. Bak, fikrimi çok beğeneceksin. Yani bu broş da ne oluyormuş?.. Bir kere sen zevk sahibi bir kızsın. Değil mi? Öyle yeni zenginler gibi, işte benim cicim var diye herkese gösteriş yapacak değilsin ya... Gel vazgeçelim bu broştan... Ona verecek para-

mızla, mükellef bir düğün yaparız. Dillerde destan olsun, ha?.. Vallahi, Grace Kelly'nin düğünü gibi bir düğün yaparız. Ah, ne kadar iyisin sevgilim.

— . . . .

— Düğün değil-mi?.. Vallahi bilmem ki... Şimdi onu bunu eğlendirmek için dünya kadar masraf edeceğiz. Salon tutacağız.. Caz ister... Yemek ister, içki ister... Ne o?.. Bir sürü insan eğlenecek. Üstelik de hiç kimse memnun olmadığı gibi, türlü dedikodu yaparlar. Gel, biz seninle akıllı insanlar gibi hareket edelim. Akrabalarımızı, yakın dostlarımızı çağırırız. Düğünü evimiz de yaparız. Vallâhi daha güzel olur.

— . . . .

— Demek fikrimi parlak buldun. Sen dünyanın en zeki kızısın...

Bir şey söyliyeyim sana?.. Düğün elbisesine ne diye yüzlerce lira verecekmişiz? Nasıl olsa hayatında bir kere giyecek değil misin?.. Ona verecek paramızla evimize eşya alırız.

Senin de aklın yattı. Evet, senin dediğin gibi, en iyisi düğünden vazgeçmek... Bir apartıman katı tutarız, dayarız, döşeriz, Sana elbiseler alırım.

— . . . .

— Ama bak... Bir dakika beni dinle... Şimdi apartımanlar çok pahalı... Alemi zengin edecek değiliz ya... Şöyle kenar mahalleler de kuş yuvası gibi iki odalı bir ev tutarız. Evet, hattâ bir odalı... Nasıl olsa kalabalığımız yok.

Nasıl?.. Muhakkak nikâh istersin?.. Tabiî canım, nikâhsız olur muymuş... Dostlarımızı, arkadaşlarımızı çağırırız.

Ama dur... Nikâh da ne oluyor?.. Bizim birbirimize itimadımız yok mu?.. Nikâh bir nevi resmî mukavele... Bizim böyle senetlere sepetlere ihtiyacımız var mı?.. İkimiz de birbirimize nasıl olsa güveniyoruz. Tabii canım. Nikâh falan istemez. Oraya vereceğimiz para ile sana bir elbise alırım.

Elbette en güzel elbise... Birinci sınıf terziye diktiririz, pahalı olsun tabii...

— . . . .

— Sevgilim yaz geldi. Şimdi o ağır kumaşlar giyilmez ki... Bak şu basmalara!.. Ne güzel!.. Renk renk... Çiçekli... Şuradan dört metre basma alırız. Canım ne diye terziye para vereceğiz? Sen kendin dikersin, olur biter.

— . . . .

— Dört metre çok değil mi?.. Yaz şimdi... Havalar çok sıcak... Kolsuz olsun, yakası da açık... Etekler kısa... Bir buçuk metre yeter...

Ah, sen dünyanın en iyi huylu kızısın... Ne geldi aklıma biliyor musun? İki gönül bir olunca, samanlık seyran olur. Sanki ne diye ev tutacak mışız... Bu zamanda ev... değil mi?

Basma değil mi?.. O da lüzumsuz... Karnın mı acıktı. Dur, sana şimdi bir sandöviç alırım. Çiklet de çiğnersin...

— Gel seni öpeyim...

Şap, şüp... Şap şüp... muup!.. Oooh!..

— . . . .

— Bak işte evlendik gitti sevgilim... Bu iş o kadar zor değil ki...

Ah, sen dünyanın en enayi kızısın... Zaten enayi olmasan, benimle evlenir miydi? İşte evlendik sevgilim... Nasıl?.. İnanmıyor musun?. Vallâhi billâhi evlendik sevgilim.

A. S.

GÜVENEBİLİRSEN GÜVEN

Mehdi Zıt, evlenecekti. Sezai Solleli'ye dert yanıyordu. Sezai:

— Neye evleniyorssun? diye sordu. Sana karşı sevgisine güvenemiyor musun?

Öteki, ciddi ciddi karşıladı:

— Ondan eminim.. ama, kendisine güvenemiyorum...

BAŞ BELÂSI!..

Öbür Dünyada Bahar

Yazan: Öbür dünya Büyük elçimiz Bicân BABACAN

ZEBANİNİN sesi koridorda gümbürdedi:
— Şeyhülislâm Yahyââââ!... Yahyaaaaa!..
Şeyhülislâm yahya efendi, cübbesinin eteklerini toplıyarak salona alındı. Yargıç sordu:

— Adın?
— Yahya..
— Babanın adı?
— Zekeriya..
— Doğumun?
— 1553.
— Sağlığında ne iş yapardın?
— Şeyhülislâm idim.
Yargıç, zabıt kâtibine:
— Suç delili olan şiiri oku! dedi.
Zabıt kâtibi okudu:

«Bülbüller öter, güller açar, şâd gönül yok
«Bir böyleliğin görmemişiz fasl-ı baharın».

Yargıç sordu:
— Bu şiiri sen mi yazdın?
— Evet...
— Suçunu itiraf ediyorsun, öyle mi? Demek ki, bülbüller ötüyor, güller açıyor da yine de gönüller neşesiz... Böyle bahar görülmemiş ha?.. Bu ne demek? Bal gibi sen baharı tenkit ediyorsun.
— Efendim, ben bu şiiri 1576 senesinde yazmıştım. Aradan 380 geçtiği için mürur-u zamana tâbidir.
— Vay kurnaz vaaay!.. Mürur-u zamana uğrayacak diye, kurnazlık edip, önceden yazarsın ha?.. Pıuşşt!.. Yağma yok. Alın, bunu, öbürünü getirin!..
Zebâni bağırdı:
— İsmetî, İsmetîîîîî...
Şair İsmetî içeri girdi. Hüviyet tesbitinden sonra içinde suç görülen şiiri okundu:

«ne feyz-i şevka ne ser-sebze-i bahara döner
«Bu köhne çark-ı felek bilmez mi ne kâre döner...»

Savcı ayağa kalkarak konuştu:
— Şair İsmetî, bu şiiriyle feleğin çarkına hakarette bulunmuştur. Bahar geldi, sebze yok diyor. Sonra «ser-sebze» diyor. Bilirsiniz ki, «ser» baş demektir. «Ser-sebze» demekle zerzevat başı demek istiyor ki, daha fazla konuşmağa terbiyem müsait değildir.
Şair İsmetî savunmasını yaptı:
— Burada sebze, zerzevat değil, çimenliktir. Feleğin çarkı da...
Yargıç:
— Olsun, imâ var, dedi. Alın bunu götürün! Öbürünü getirin!
Zebânî bağırdı:
— Zeyneeeeeep!.. Zeynep!..
Şair Zeynep hatun içeri girdi. Hüviyet tesbitinden sonra içinde suç bulunan şiiri okundu:

«Kimbilir ol bir bahara kim ölüp kim kala sağ
«Ayş-ü nûş et kim geçer kalmaz eyyam-ı bahar..»

Yargıç,
— Demek ki, öbür bahara kimin ölüp kimin kalacağı belli değil, öyle mi? dedi. Söyle bakalım öbür bahardan maksadın ne?
Savcı:
— Maksadı belli, dedi, anlatmağa kalkarsa uzun sürer. Daha dışarda bekleyenler çok var.
— Al götür, başkası gelsin.
Zebânî seslendi:
— Atâyîîîî!.. Atâyîîîî!....
Şair Atâyî içeri alındı. Suç bulunan şiiri okundu:

«Bahar mevsimidir bi karar olup gideriz
«Tevakkuf etmiyelim kûy-i yâre azmedelim..»

Yargıç:
— Bahar geldi, kararsız olduk. Durmıyalım, yâr köyüne gidelim diyorsun, dedi.
Şair:
— Evet!.. dedi.
— Evet mi? Alın bunu içeri!.. Öbürü gelsin.

— Duydun mu?.. Abdülkadir Karahanlı kendisini düelloya davet eden öğretmen bayana: «Ben kadınlarla düelloya tenezzül etmem!..» demiş...

— Zavallı!.. Kendisini doğuranın bile bir kadın olduğunu unutmuş demek!..

Zebânînin sesi yükseldi:
— Şeyhîîîî... Şeyhîîîîî!..
Şair Şeyhî içeri alındı. Zabıtkâtibi şiiri okudu:

«Bahar mevsimidir hemdem-i sabâ olalım
«Gül ile dost kokusuyla âşina olalım..»

Yargıç:
— Hımmm!.. dedi, maksadı anlaşıldı. Atın içeri. Öbürü gelsin!..
Şair Bakî içeri alındı.

«Nâm-ü nişane kalmadı fasl-ı bahardan
«Düştü çemende berg-i diraht itibardan..»

— Baharın namı nişanı kalmadı ha? İtibardan düşen kim?
Savcı:
— Cevabına lüzum yok, dedi, baksanıza düştü, diyor, o yeter bize...
— Nâbîîîî!... Nââââbîîîî!..
Şair Nâbî kavuğunu düzelterek içeri girdi:
— Sen bahar için şiir yazdın mı?
— Yazdım.

«Bâğ-ı dehrin hem hazanın hem baharın görmüşüz
«Biz neşatın da gabın da rûzigârın görmüşüz..»

— Yaaa... Belki daha görmediklerin vardır. Atın içeri!..
Bu sefer salona alınan Şeyh Vasfî idi. Suç görülen şiiri okundu:

(Lütfen sahifeyi çevirin)

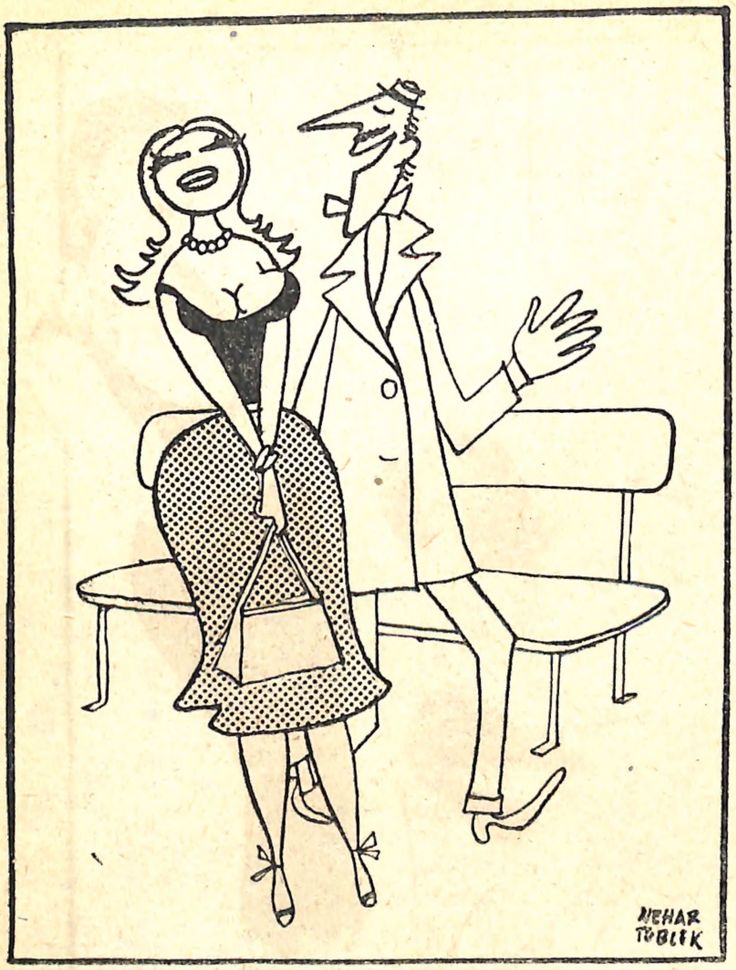

Erkek — Bahar bayramındaki makine adam muhakkak erkektir hem konuşmasını, hem yürümesini biliyormuş!..

Kadın — Zannetmem, erkek olsa yemek pişirmesini, ortalık süpürmesini de bilir!..

«Bi karar eyler hezâr-ı zâr-ı feyz-i nev-bahar
«Neşvedar eyler dil-i gam-hârı feyz-i nevbahar..»

— Bunu sen mi yazdın?

— Ben yazdım ama, yazı işleri müdürü haberim olmadan neşretmiş.

— Anlaşıldı. Başkası gelsin!

İçeri alınan şair Samî idi.

— Bu şiirden maksadın nedir?

«Bahar geldi niçin bülbül-ü çemen hâmûş
«Şehenşah-i güle şekvây-ı hâre gelmedi mi?»

— Efendim maksadım şu. Bahar geldiği halde bülbül neden böyle sus pus olmuş?..

— İtiraf ha?.. Atın!.

Zebânî:

— Nediiiim!.. Nediiiim!..

Diye bağırıyor. Nedîm ortalarda görünmüyordu. Jandarma onbaşısından gelen tezkere okununca, şair Nedîm'in sıkıyı görünce, damdan dama kaçtığı anlaşıldı. Nedîm'in damlarda aranıp yakalanması için tezkere yazıldıktan sonra, onun da şiiri okundu:

«Esti nesîm-i nevbahar açıldı güller suph-u dem
«Açsın bizim de gönlümüz sâki medet sun cam-u cem.»

Nedîm'in de suçu tesbit edildikten sonra savcı:

— Daha dışarda çok suçlu var, dedi. Neşatî, Fasih, Fuzulî, Nefî...

Celse burada tatil edildi.

Sanıkların tıkıldığı yerden Enderunlu Vasıf yanık sesiyle kendi şarkısını söylüyordu:

«Nevbahar irdi safa mevsimidir
Böyle demlerde nice hâl edelim...»

Sanıklar arasındaki Şah İsmail, nâm-ı diğer şair Hatayî, yanındaki Fuzulî'ye şöyle diyordu:

«Eya gönül kusi derler bahar imiş mene ne..»

Bican Balaban

Panayır Kalecisi

★ **Yazan: Çanakkaleli Kâmil KALECİ** ★

BU benim ilk İstanbula gelişimin hikâyesidir. Ben öyle kolay kolay yazar olmadım. Her ne kadar diplomam yoksa da, değerli bir yazar olmak için gerekli her türlü vasıf bende toplanmıştır. Dünya yüzünde bildiğimiz, duyduğumuz ne kadar iş varsa, leke sabunu, pire tozu satışından tutun, seyyar tiyatrolardaki davulculuğa kadar hepsini yaptım. Hiç birinde de dikiş tutturamadım. Siz de bilirsiniz ki, Avrupada olsun, Amerikada olsun, bu kadar başarısızlık, bir insanın büyük bir yazar olması için yeter. Panayır kaleciliğim de bir türlü dikiş tutturamadığım işlerden biridir.

Koltuğumun altında on dört roman, beş piyes, sekiz bin mısra tutan şiirler, üç yüz kadar da hikâye ile İstanbula geldim. Büyük ümitlerim vardı. Gazeteler, dergiler, kitap basanlar beni kapışacaklardı. Hattâ:

— Sende bu cevher vardı da neye şimdiye kadar ortaya çıkmadın? Diye bana biraz darılacaklardı.

Hiç de umduğum gibi olmadı. Yazılarımı kime götürdümse hepsi de benim değerimi anlamaktan güçsüz insanlardı. İstanbul sokaklarında, kendi büyüklüğüne yalnız kendisi inanmış her dâhi gibi ben de aç kalmıştım.

Bereket versin ki dünya yüzünde henüz iyi kalpli insanlar eksik değil. Böyle bir iyi kalpli adam:

— Senin için bir tek kurtuluş çaresi var, dedi, git, kendini Sarayburnundan aşağı at...

Teşekkür edip ayrılırken:

— Paran var mı? dedi.

— Yok, dedim, insan kendisini bilet alıp da mı Sarayburnundan atıyor?

— Hayır, dedi, yalnız bu iş bedavadır. Ama şimdi Bahar Bayramı olduğundan Gülhane parkına parasız giremezsin. Al şu yirmi beş kuruşu...

— Öbür dünyada buluşunca öderim, dedim.

Gülhane Parkı tıklım tıklımdı. Kalabalıkta benim gibi garip bir adam gördüm:

— Affedersiniz bayım, dedim, bütün bu kalabalık kendisini Sarayburnundan aşağı mı atacak?

— Yooo.. dedi, daha ümitlerimiz kırılmadı.

Adama, niyetimi anlattım:

— Enailiğini tebrik ederim dedi...

— Bunda tebrike değer bir şey yok ki...

— Bu zamanda senden başka enai kalmadı da...

— Ama ben korkuyorum, dedim.

— Öyleyse gel benimle, sana iş bulayım, çalış! dedi.

Ben panayır kaleciliğine işte böyle başladım.

Gülhane Parkında daracık toprak bir alan. Üç tane kale direği yapmışlar. İkisinde kaleci var, biri boştu. Patron:

— Kalecilik yaptın mı hiç? diye sordu.

— Bu ne biçim soru? dedim, Kalecilik demek ben demek... Bana Çanakkaleli Kâmil kaleci derler!

Patron:

— Aferin! dedikten sonra işimi anlattı. Kaleyi bekliyecektim. Bahar bayramı için Gülhane Parkına eğlenmeğe gelenlerden kendine güvenenler on kuruş verip kaleye şut çekecekler. Eğer gol atabilirlerse, patron onlara bir lira veriyordu. Bana:

— Sabah saat yediden gecenin on ikisine kadar kaleci duracaksın! dedi.

— Kaç para vereceksiniz? diye sordum.

— Her kurtardığın gol için bir kuruş, dedi.

— Ya kurtaramazsam?

— O zaman her yediğin gol için elli kuruş ceza keserim. Razı mısın?

Kendimi ya Sarayburnundan ata caktım, ya razı olacaktım.

— Razıyım! dedim.

Kaleye geçtim. Panayırın çı-

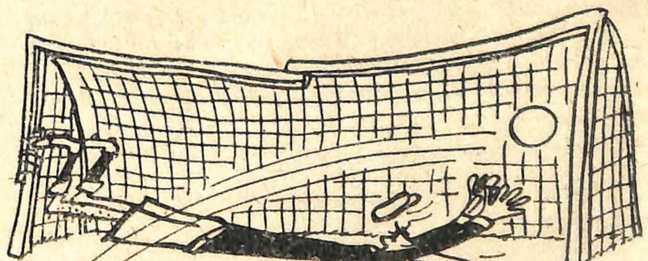

ğırtkanı beni reklâm için bağırıyordu:

— Millî futbolumuzun gözbebeği, meşhuuur kaleci Kâmil hepinize meydan okuyor. Var mı kendine güvenen? Bir gol bir lira...

İlk müşterimi hiç unutamam. Ya lınayak, üstü başı benden beter bir hırpani idi. Topu ortaya koydu. Gerildi, gerildi... Ben şöyle yarı eğildim, kollarımı iki yana açtım. Gözlerim, herifin ayağında... Topu terazileyebilmek için, bir sağa, bir sola hafif hafif eğilip kalkıyorum. Oğlan topa bir şut çekti: Ben pek ne olduğumu anlıyamadım ama, direğe çarpan başımı yumruk gibi balon yapmış, yattığım yerden;

— Sayılmaz, avut!.. diye bağırıyordum.

Patron oğlana lirayı verdi. Bana da:

— Elli kuruş borcun var! dedi.

İkinci topu yakalıyabilmek için gözlerimi dört açmama rağmen, patrona borcum bir lira oldu... Borcumu ödeyebilmek için, yüz şut yakalamalıydım. Üçüncü şutü tuttum. Fakat iki gündür ağzıma lokma koymadığım için, topla beraber kaleden içeri girdim. Yatmaktan, yuvarlanmaktan, çarpmaktan, sıçramaktan, topu tutacağım diye kendimi yerlere vurmaktan elim yüzüm her tarafım elbiselerim parça parça olmuştu. Suratım çeteleye dönmüştü. Kafamda balon yapmayan yer kalmamıştı. Gece paydos olunca, patronla hesaba oturduk. Benim ayakta duracak dermanım olmadığından yere uzanmıştım. Patron:

— Bugün senin kalene beş yüz top atmışlar, dedi. Bunun 450 tanesini yakalamışsın.

Buna çok sevindim. Dört yüz elli şut yakalamak, ne demek? Dört yüz elli kuruş kazanmıştım.

Patron da aynı düşüncedeydi:

— İlk gün için doğrusu çok iyi, dedi. Sende istikbal var. Elli gol yemişsin...

— Evet?..

— Her gol başına 50 kuruştan, banâ 25 lira vereceksin. Hakkın olan dört lirayı çıkar... Demek kı 21 lira borcun var. Yarın çalışır, ödersin...

— Aman patron, açlıktan ölüyorum. On kuruş ver de simit alayım. Borcum 21 lira 10 kuruş oisun...

İkinci gün gol yememek için kendimi nasıl parçaladığımı anlatamam size... İki defa top burnuma çarptı. Belki iki kilo kan kaybettim. İkinci gün bitince patrona borcum 36 lira olmuştu... Borçlu olduğum için, işten ayrılıp kendimi Sarayburnundan aşağı da atamazdım.

Bir hafta sonra borcum iki yüz lirayı geçince, aklım başıma geldi. O sabah yeni bir kalkınma kararı ile kaleye geçtim. Atılan top doğru kaleye giriyordu. Kılımı bile kıpırdatamıyor, numaradan topu kaçırmış gibi yapıyordum. Patron o gün üç yüz seksen lira ödeyince:

— Buraya gel, dedi, işine son veriyorum. Yalnız bu yaptığın numarayı öbür kalecilere öğretmemen için al sana elli lira...

Panayır kaleciliğinden bir haftada kazandığım elli lirayla ne yaptım, biliyor musunuz? Kalelere şut attım. Her şut on kuruştan elli lira ile beş yüz lira kazanacaktım.

Üç gün üç gece öbür kalecilere tam beş bin şut çektim. Hiç biri de gol olmadı. Elli liram gitti.. Dünyada o kadar çok enayi kaleciler var ki... Bütün suç işte o enayilerin...

B. E. N.

ATA SÖZLERİNDEN KARİKATÜRLER:

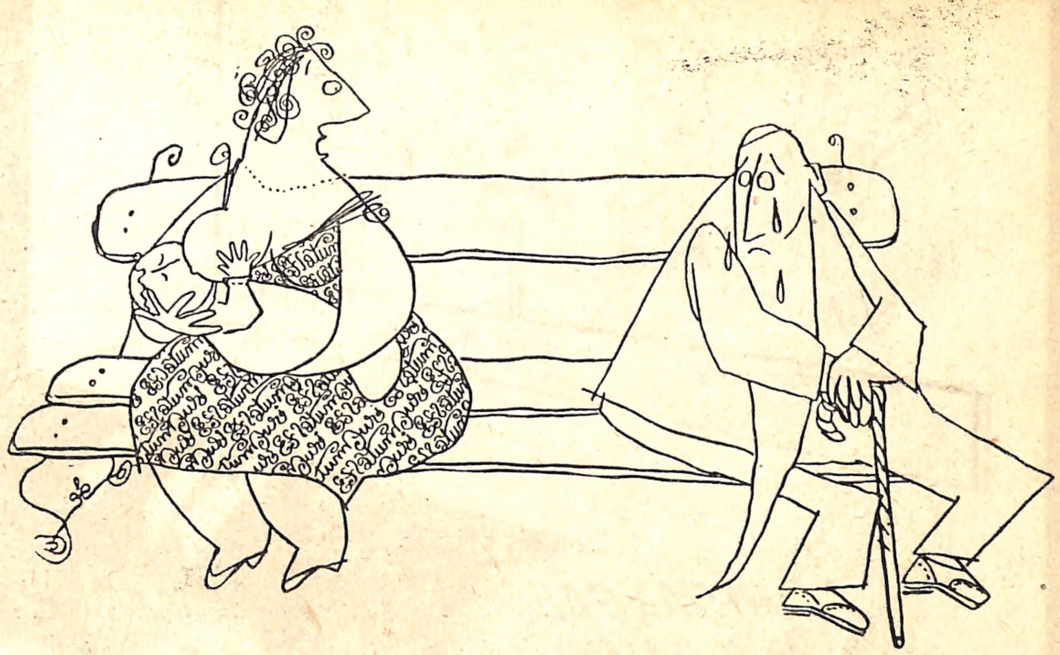

Ağlamayan çocuğa meme vermezler!..

●

KESTİRME ÇARE

Evleneli epey olmuştu ama, karısından yaka silkiyordu. Bir gün, avukat Muvaffak Benderliye gelip dert yandı:

— İllâllah yahu... Gün geçmiyor ki, bana eski kocasından bahsetmesin. Bunun çaresi yok mu?

— Var, dedi Muvaffak; hem de kestirme bir çare: Karın ne zaman sana eski kocasından bahsederse sen de biçimine getir, ona gelecekteki karından bahset!

YANLIŞ İSTİKAMET

Gülsu, nişanlısıyla bozuşmuştu. Gülsu'nun güzelliğini çekemiyen arkadaşlarından Hayriye, ona Gülhanede tesadüf edince sordu:

— İşittim ki seyahate çıkıyormuşsun şekerim...

— Evet canım... Mısır'a kadar bir uzanacağım...

Hayriye zaferli bir gülüşle taşı gediğine koydu:

— Neden? Eski nişanlın İtalyaya gitmiş halbuki..

Gülsu hiç bozmadı:

— Ya? Bense ondan kaçıyordum. Öyleyse hiç yola çıkmıyayım.

— Acaba o kimden kaçıyor?du?..

Gülsün, yine sükûnetle cevap verdi:

— Ayol bunu sen mi bilmiyorsun? Halbuki herkes senin de İtalya yolculuğuna hazırlandığını söylüyor...

●

O ZAMAN

Yürük Alide denize giriyorlardı. Bir ara, kumların üzerine uzandılar. Mizad:

— Doktor, dedi, bana söyler misiniz, sahiden cennet var mı?

Doktor, genç kızın melek kadar güzel yüzüne bakarak adeta tapınır gibi:

— Elbette.. diye kestirip attı...

— Nasıl gidilir?

— Öldükten sonra...

— Evet ama, öldükten sonra insan cennete gideceğinden emin olmak ister. Ne yapmalı ki...

Doktorun meslek aşkı uyandı:

— Ha, o zaman, bir doktor çağırmalısınız!

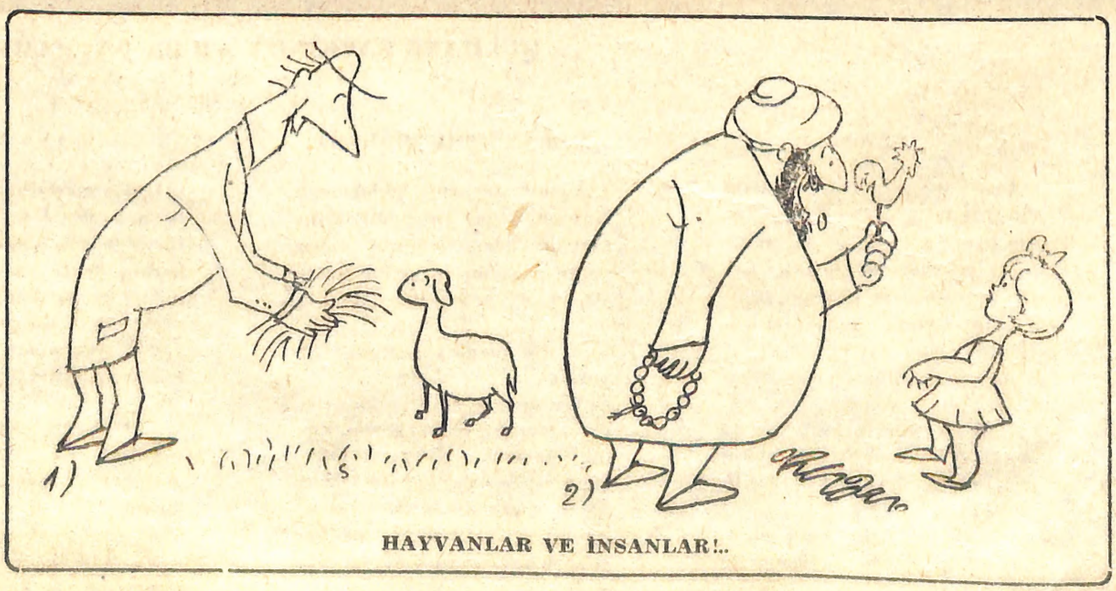

HAYVANLAR VE İNSANLAR!..

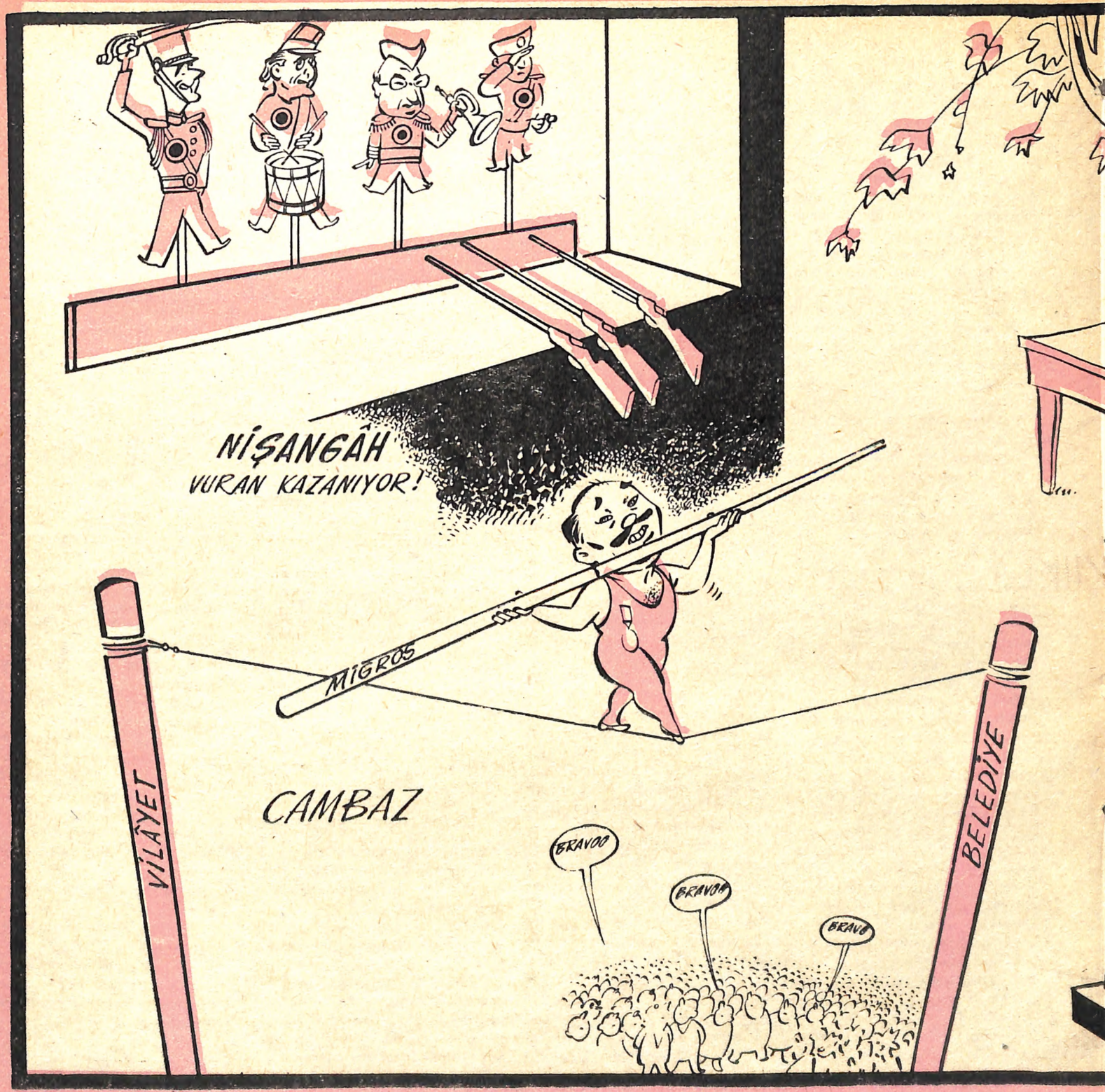

GÜLHANE PARKINDA ÇİÇEK BAYRAMI!

İHTİYAT

Doktor Fazıl Konrapa, Suadiye plâjında tam denize girecekken kendisini telefona çağırdılar: Ailece tanıdıkları evli bir kadındı. Doktor:

— Kocanız mı hasta? diye telâşla sordu.

— Hayır, dedi kadın. Hayır ama siz denizden dönerken ne olur ne olmaz bir uğrayın. Çünkü bu sabah istediğim lâsteks mayoyu almadan eve dönerse, vaktinde yetişmiş olursunuz!

TEDB/R

Çamlıcanın gölgeli yollarında âşıkdaşlık ediyorlardı. Lâkin temiz giyimli, iri kıyım bir herif peşlerine düşmüştü. Leylâ, birdenbire sevgilisini bırakıp bu adamın önüne dikildi. Öteki:

— Bir emriniz mi var hamfendi? diye sorunca:

— Evet, size, hakkınızda düşündüklerimi söylemek istiyorum, diye devam etti Leylâ ve sordu:

— Yalnız, daha önce sorayım: İngilizcenin argosunu bilir misiniz?

MERAK ETME ŞEKERİM..

Adanın meşhur şıklarından Nermin, son modadır, daha kimsede görünmedi diye, dünyanın parasını verip bir kuştüyü mayo getirtmişti. Kocasına:

— Ya modası geçerse? diyordu.

Adamcağız hınçla güldü:

— Merak etme şekerim, modası geçmez. İspenç tavuklarının modası geçiyor mu? Hem âlem gülmek fırsatını kolay kaybetmek istemez, üzülme sen, uzun zaman giyersin mayonu...

SANA NE?

İskele gazinosunda bir a
hava konseri tertip edilm
Havalar çok sıcak gittiği
herkes deniz kıyafetiyle
mişti. Halit Fahri'nin önü
güzel bir kadınla erkek o
ruyor, mütemadiyen konu
yorlardı. Halit Fahri sinir
di:

— E canım ,dedi, hiç bir
anlamıyorum..

Bunun üzerine erkek ark
döndü:

— Anlıyacaksınız da ne
cak? Karı koca arasına g
cek değilsiniz ya..,

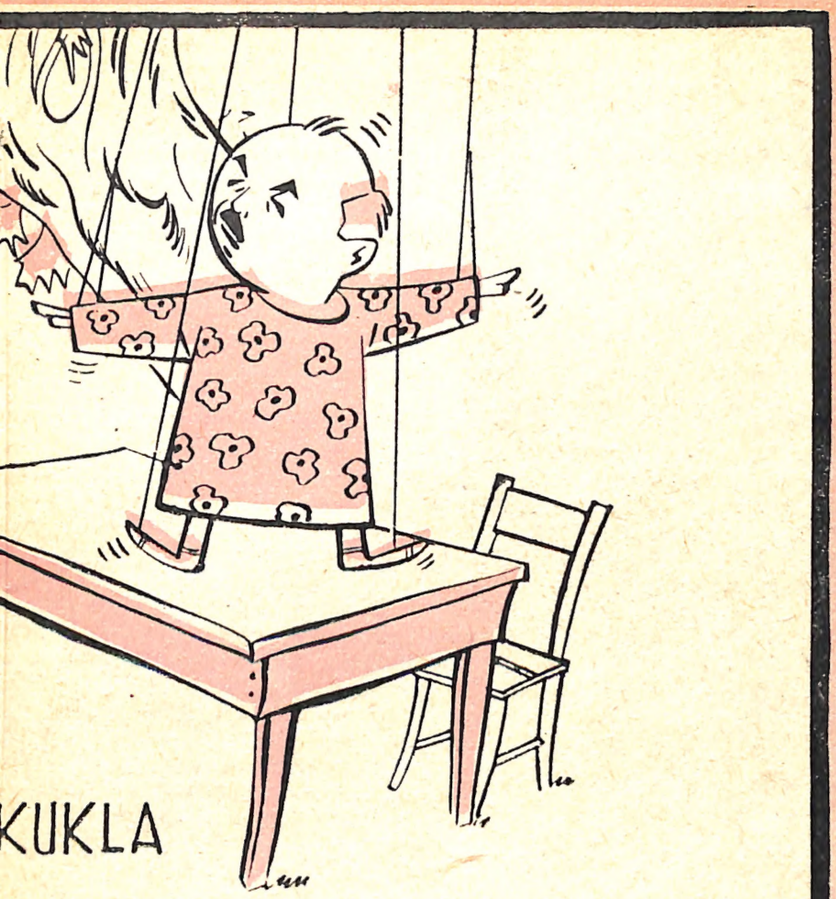

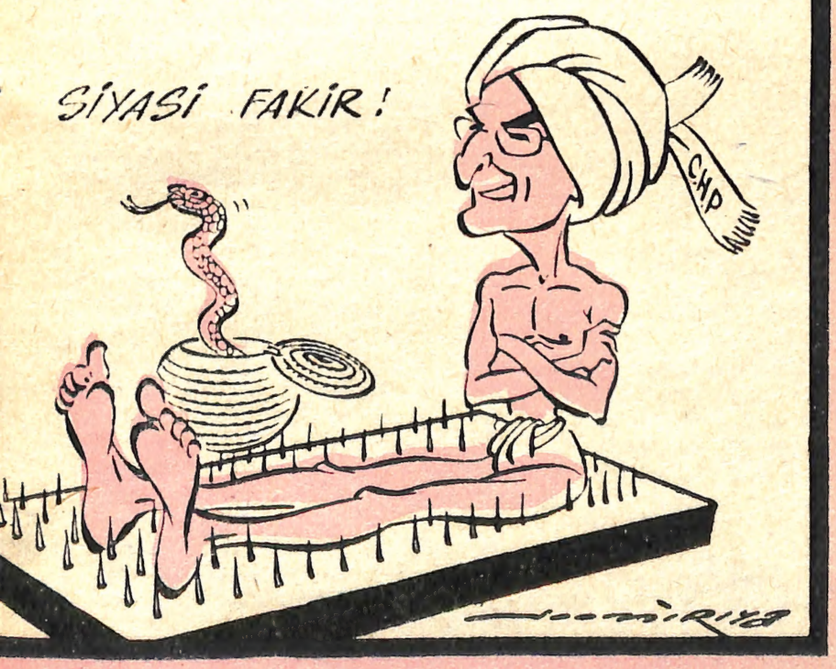

ÇARŞAF!

Bazı kendini bilmezler, çarşafın inkılâplarınıza aykırı bir örtü olduğunu söylüyorlar. Oysa çarşaf mutlaka kullanılması gereken bir eşyadır. Biz, çarşafın bir medeniyet işareti olduğunu iddia ediyoruz. Çarşaf temizliktir ve inkılâplarımıza aykırı hiç bir yönü de yoktur. İmkân olsa da her vatandaş iki çarşaf kullansa. Biri kirlenince öbürünü kullanır. Yalnız çarşafların sağlam, geniş ve büyük olmasına dikkat edilmelidir, yıkayıp yıkayıp kullanabilmelidir. Çok büyük çarşafın da bir mahzuru vardır, insanın aceleyle ayağı çarşafa dolanabilir.

Bir an çarşafsız kaldığımızı düşünün. O zaman yataklarımız kirlenir .İşte bu sebepten her vatandaşa bir yatak çarşafı lâzımdır. Ve yatak çarşafları medeni kılığa aykırı değildir.

Zamanı Geldi

Daha ne beklersin, erişti bahar,
Şakıyıp ötmenin zamanı geldi.
İnan ki sevdiğim kalmadı karar,
Sevdayı gütmenin zamanı geldi.

☆

Ben de her baharı aldım alaya,
Her bahar başımı soktum belâya.
Olurum bir mecnun yeni Leylâ'ya,
Ayşenin, Fatmanın zamanı geldi.

☆

Göğüsler, gerdanlar çıksın uryana,
Etekler açılsın çıksın meydana,
Korseler bir yana, sutyen bir yana,
Fistanı atmanın zamanı geldi.

☆

Salmalı kafesten gönül kuşunu,
Kalpten kalbe işler sevda kurşunu.
Bin dertle, mihnetle geçtik kışını,
Derde dert katmanın zamanı geldi.

☆

Benim bir sevdiğim japone kollu,
Anasından hızlı, o kadar yollu,
El ense çekerim hem sağlı sollu,
Köprüye atmanın zamanı geldi.

☆

Bahar geldi mâdem, hava alalım,
Söyle de annene, yalnız kalalım.
Gidip tenhalara şöyle dalalım,
Anamı satmanın zamanı geldi.

☆

Bahar erdi, haber sal da dostuna,
Yâr almalı bir karanfil destine,
Dalların altına, çime nüstüne
Sarılıp yatmanın zamanı geldi.

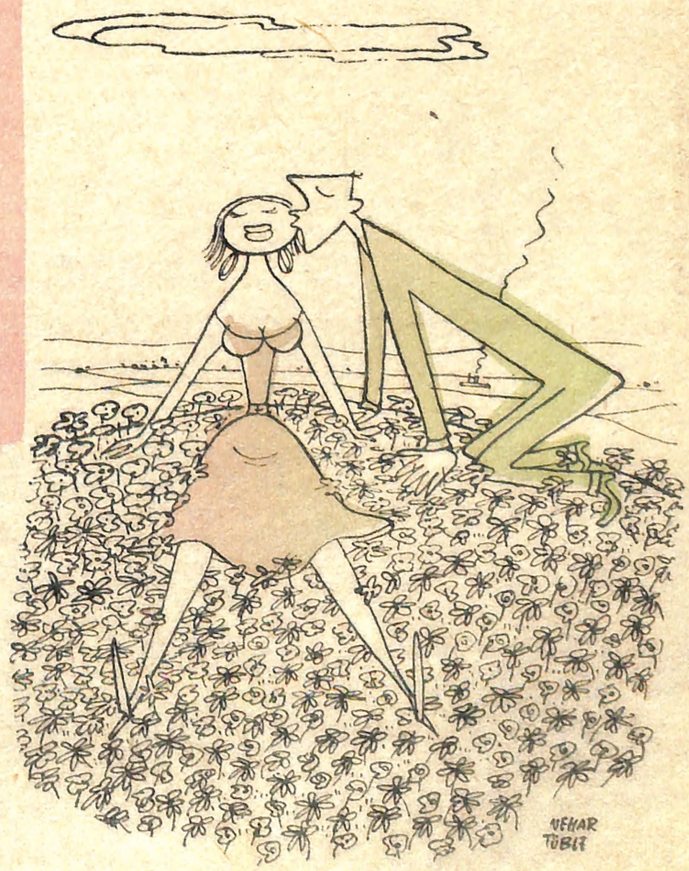

BİR ÇİÇEKSEVER!..

İyiliğin İçin...

KASABA doktoru, kadının şikâyetlerini dinledi. Kadın,

— Bütün kemiklerim sızlıyor. Sanki kemiklerim içinden tırmalanıyor, diyordu.

Kadını dinleyen hükûmet tabibi «aç ağzını!» dedi. «Çıkar dilini!» dedi «Öksür!» dedi. «Nefes al!» dedi. «Öööyap!» dedi. Bademciğine baktı. Sırtını dinledi. Nabzını saydı. Parmağıyla karın boşluğuna bastırdı. Kadını ters çevirdi. Kapı çalar gibi sırt kemiklerine vurdu.

Tıp bilgisinin hükûmet tabibine bağışladığı bütün teşhis usulleri bitmişti. Doktor içinden «bir kere verem değil, dedi, o belli...» «Zatürrie de değil, böyle zatürrie olmaz...» «Sıtma hiç değil...» (Grip değil, apandisit değil...» «Eeee, ne kalıyor geriye?»

— Siz şehir hastahanesine gideceksiniz! dedi.

Hasta kadın, ihtiyar kocasıyla şehir hastahanesine geldi. Dahiliye mütehassısı,

— Neyin var senin? diye kadını tersledi. Kocası, altmış yaşında, yani vatandaşlıkta altmış yıllık tecrübesi olduğu için anlayışlı bir adamdı.

— Muayenehanenize gelelim Beyefendi, dedi.

Ertesi günü aynı doktorun hususî muayenehanesine gittiler. Doktor, hasta kadınla kocasına,

— Buyrun efendim, dedi, yer gösterdi.

— Rahatsızlığınız nedir? diye sordu.

Kadın anlattı. Bu da kasaba doktoru gibi «Ağzını aç!» «Dilini çıkar!» demedi. «Ağzınızı açar mısınız?» dedi. «Dilinizi çıkarır mısınız?» dedi. «Öööyapar mısınız?» dedi. Kadın, ağzını açtı, dilini çıkardı, öööyaptı, öksürdü, derin derin, sonra kesik kesik nefes aldı.

Mütehassıs, on dört sene önce fakültede okuduğu, hastahanelerde gördüğü, ezberindeki hastalıkların hiç birine benzetemedi. Sonra ihtisasının bütün yetkisiyle,

— Siz, İstanbula gideceksiniz! dedi. İstanbulda sağlık verilen doktor, öbürleri gibi «Ağzını aç, dilini çıkar» demedi. Hattâ «neyin var?» diye de sormadı.

— İdrar tahlili yaptırın, sonra gelin! dedi. Verdiği bu akla karşılık otuz lira ücret aldı.

İdrar tahlilinde albumin yedi gösterince, hastaya,

— Et yemiyeceksin, yumurta yasak, sebze yok!.. dedi.

Bu perhiz listesi elli liraya alınmıştı. Hastalığının adı belli olmayan kadın günden güne

zayıflıyor, halsiz düşüyordu.

Sağlık verilen başka bir doktor yapılan tedavileri baştan sona dinledikten sonra, öyle bir,

— Hımmmm!.. dedi ki, bu hımlamasından hastalığı hemen teşhis ettiği anlaşılmıştı. Bu uzun «hım» ın sonunda,

— Kan tahlili yaptıracaksınız!

Dedi.

Tahlil raporu korkunçtu. Gıdasızlıktan, bakımsızlıktan kandaki kırmızı yuvarlar iki milyondan bile aşağı düşmüştü. Doktor,

— Serom glikoze tatbik edeceğiz!.. dedi.

Bir yandan vitamin, serom, kan almak, kan vermek, iğneden kadının vücudü delik deşik olmuştu. Bir deri bir kemik kalan kadın hastahaneye kaldırıldı. Klinik şefi ordinaryüs profesör en sonunda teşhisi koydu:

— Romatizma!..

Eskiden bilinen, yeniden çıkan bütün romatizma ilâçları kadında tecrübe edildi. Bereket, başka bir mütehassıs hastalığın romatizma olmadığını, tam tersine tedavi yapıldığını söyledi. Son ümit fiziko-terapi tedavilerindeydi. Kadın sedye ile fiziko-terapi salonuna getiriliyor, orada radyum ışınlar, x ışınları, ultra viyole, ultra ruj, röntgen, yani ne kadar âlet varsa hepsinden bir kere geçiyordu.

Fiziko-terapi de yaramayınca Amerikadan yeni gelmiş çiçeği burnunda genç bir mütehassıs, hasta kadına şimdiye kadar yanlış tedavi yapıldığını söyledi. Kadının çamur banyosu ve günde en az yarım saat jimnastik hareketleri yapması lâzımdı. Çünkü bağırsakları iyi çalışmıyordu. Doktor kadına:

— Her sabah verdiğim kuvvetli müshili aldıktan sonra, on dakika ip atlayacaksınız. Ondan sonra da vücudunuza gayet kuvvetli masaj yaptıracaksınız! dedi.

İp atlamak nerde?.. Kadın ayakta duramıyordu. Kocası, sevgili karısının hayatını kurtarmak için kendisi ip atlıyor,

— Hadi karıcığım... Biraz gayret!.. Bak, benim gibi işte!.. diyordu.

Masajı kocası yapıyordu. Masaj yapılacak et, adale olmadığı için, bu iş pek zor oluyordu.

Kadın birgün kocasına,

— Evimde ölmek istiyorum! dedi.

Boş yatak için sıra bekleyenler çok olduğundan kadının kendi arzusuyla evinde ölmek isteyişi iyi karşılandı.

Bütün ümitlerin söndüğü sırada, binde bir ihtimal için muayene ettirilen bir doktor,

— Yazık, dedi, şimdiye kadar hep yanlış tedavi sistemleri tatbik edilmiş.

Bunu, kadına ağzını aç, dediği zaman anlamıştı. Hastalığın sebebi işte bu çürük dişlerdi. Az kalsın zavallı kadın «Septi semi» den gidiyordu. Kadının zaten on yedi dişi ve hepsi de çürük olduğundan bütün dişleri çekildi. Üç günde bir yediği iki kaşık yemeği de yiyemez olmuştu.

Bütün ümitler yalnız bir doktorda kalmıştı. Herkes, hastalığın ne olduğunu bilse bilse ancak o bilir, diyorlardı. Milletler arası bir kaç tıp cemiyetinin üyesi idi. Tıp kongrelerinde tebliğleri ilgi ile dinlenir ve tıp literatüründe yer alırdı. «O da anlamazsa hiç kimse anlamaz!» diyorlardı.

Bu mütehassıs doktor kadını bir iyice muayene ettikten sonra, kocasını bir kenara çekti, bıyık altından gülerek,

— Karısının hiç bir şeyi yok! dedi.

Adam şaşırmıştı.

— Yâni, dedi, naz mı yapıyor?

— Hayır, dedi, doktor. Karınız kaç yaşında?

— Kırk bir...

Doktor büsbütün gülerek,

— Tamam, dedi, kadınlar bu yaşa gelince mutlaka hastalanırlar. Bu tamamiyle psikolojik isteri krizleridir. Her kadında ayrı ayrı belirtiler gösterir. Bazılarında vereme, kansere, ülsere bile benzer. Çıldıranlar bile olur.

Adam heyecanla,

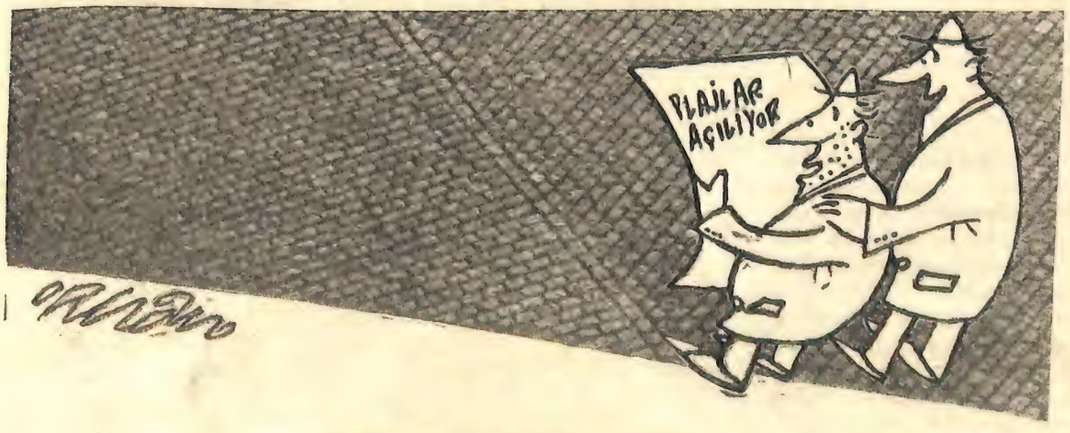

— Et meselesi de halledildi demektir!..

— Peki doktor, ne yapacağız? diye sordu.

Mütehassıs,

— Hiç telâşlanma, dedi, karını sen kendin tedavi edeceksin!

— Nasıl? Ben mi?

— Evet, sen...

Sonra doktor, adama karısını nasıl tedavi edeceğini anlattı. Adam utanarak,

— Fakat doktor bey, dedi, ben altmış beş yaşındayım.

— Kolay, dedi, doktor, karınızı değil, sizi tedavi edeceğiz.. Size kuvvet ilâçları vereceğim. Kendini yirmi yaşında hissedeceksin. Havyar, balık yumurtası, koç yumurtası, beyin, ista_koz ye!..

İhtiyar adam yiyip içmeğe, kuvvet ilâçları almağa başladı. Fakat ne yapsa, bir türlü doktorun tavsiyesini yerine getiremiyordu. Karısı gözünün önün de bir mum gibi eriyor da, onu kurtarmak yalnız kendi elin de olduğu halde, hiç bir şey ya pamıyordu. Bütün uğraşmaları, denemeleri boşuna gidiyordu.

Bahar gelmişti, ihtiyar ağaç ları bile canlandırmıştı.

İhtiyar koca bir yandan kuvvetli besi, kuvvet ilâçları, bir yandan da kuru dalları canlandıran baharın etkisiyle, kendini gerçekten güçlü, delikanlı buldu. Bu fırsattan faydalanır, karısını kurtarabilirse kurtarırdı.

Doktorun dediklerini yap_mak için karısının yanına gitti. Döşeğe serilmiş, kıpırdayamayan kadın camlaşmış gözleriyle kocasına bakıyordu. Kor kuyla,

— Ölüyorum... diye yalvarmağa, ağlamağa başladı.

Adam,

— Senin iyiliğin için... Senin iyiliğin için... diye inledi. Son çare bu karıcığım. Bir bu kaldı denemedik. Bir de bunu deneyelim. Vallahi iyiliğin için.

Adam küt diye düştü. Son sözü:

«— Senin iyiliğin için... oldu,

Gelen doktorlar teşhiste hiç yanılmadılar,

— Kalp sektesinden... dediler.

Ateş-Sin

●

İKİSİ BİRDEN

Bekâr iken bir gün, kitapçı Arif Bolat'a gayet güzel, lâkin vaziyeti nâzik (!) görünen bir genç kadın, basılmak için bir roman getirmişti. Arif Bolat, kadının harikulâde gözlerine hayran hayran daldı, sonra elinde olmadan:

— Vallahi sizde bu gözler varken ya sahiden romancı olursunuz, yahut hemen evlenirsiniz.. diye mırıldandı. Güzel kadın fırsatı kaçırmadı:

— Yani, ikisi birden olmuyor mu?

(Devamı var)

BU SENE ÇİÇEK BAYRAMINA RAĞBET FAZLA!.. (Gazeteler)

TURİSTLER Bahar Bayramında

GÜLHANE parkına gelmişlerdi. Bir insan seli içinde, oraya buraya sürükleniyorlardı. Kalabalık onları parktan içeri doğru itti. Çil yüzlü turist kadın başka bir sel koluna katılmış giderken iki elini havaya kaldırmış, çırpınıp duruyor, avazı çıktığı kadar arkadaşlarına bağırıyordu:

— Heeey!.. Helow!..

Bu kadının kocası ta karşı tarafta kalmış, o da karısına bağırıyordu.

Kapılardaki memurlar bilelerı kontrol edecek vakit bulamıyorlardı.

Dar kapılarda sıkışan insan seli bu geçitten kurtulunca parka yayılıyor, genişliyordu.

Bayan rehber, Gülhane Parkı hakkında kursta epey şey öğrendiği için anlatmağa başladı:

— Burası Gülhane Parkı...

Tanzifatı Hayriye zamanında Büyük... dur bakayım, ne idi Rüştü Paşa burada tanzifatı Hayriye'yi ilân etti. Gülhane nesi idi? Hattı... Evet Gülhane Hattı hümâyun...

Bayan rehber anlatıp dururken yanında bir erkek sesi ona:

— Kıyak karısın ama, Türkçe bilsen iyi olurdu, anlaşırdık! dedi. Bayan rehberi yanındaki adama bakınca şaşırdı. Demindenberi turistler diye başka birine lâf anlatıyordu. Etrafını arandı, turistler görünürlerde yoktu.

Bayan rehber turistleri araya dursun, turistler de birbirlerini kaybetmişler, bahar şenlikleri içindeki Gülhane Parkında her biri bir yere dağılmıştı. Turistlerden bir ihtiyar kadın, arasına katıldığı sel için de atlı karıncaya sürüklenmişti. Kadın geri dönmek istiyor, ama bir kere kendini kaptırdığı selden kurtaramıyordu. Atlı karıncanın başındaki adam her gelenden para alıyordu. Turist kadının dilinden anlamayan adam,

— Madam, çabuk ol, bir lira!.. diye bağırıyordu.

Turist kadın, geriye dönemiyeceğini, lâf da anlatamıyacağını anlayınca, belki şurdan geçer kurtulurum diye düşündü. Herkesin para verdiğini görünce o da bir dolar uzaktı. İki kılıksız çocuk, kadını tutup kanatlı bir atın üstüne çıkarmışlardı. Kadın çığlık aatrken, atlı karınca da dönmeğe başladı.

İhtiyar turist kadın atlı karıncadan inince o kadar başı dönmüştü ki bir kaç defa sendeledikten sonra yere yuvarlandı. Sonra kendiliğinden dönen çelik kayışın önüne nasıl geldiğinin farkına bile varmadı. Ordaki adam da, âdeta zorla elinden bir dolar almıştı. Kırk beş derece meyilli, üç karış eninde bir çelik kayış dönüyor, bu kayışın üstüne çıkanlar dengede durabilirlerse, durdukları yerde, kıpırdamadan yirmi metre yükseklikteki tepeye çıkıyorlardı. Dengede duramıyanlar yuvarlanıyor, aşağıdaki seyirciler de kahkahayı basıyorlardı. İhtiyar kadını arkasındakiler ittiler. Kadın kendini dönen kayışın üstünde buldu. Ayağının altındaki kayış dönünce kadın kapaklandı, etekleri başına geçti. Kayış boyuna dönüyor, kadın kalkmak için uğraştıkça, taklak atıyordu.

Turist kadınlardan biri burada yuvarlana dursun, öbür kadın da arasına katıldığı insan seliyle oyuncak otomobillerin tel kafesine girmişti. Bağırıyor, çağırıyor, kimseye bir şey anlatamıyordu. Çünkü bağıran yalnız o değildi. Herkes bağırıp çağırmakta, gülmekte eğlenmekte idi. Otuz kadar küçük otomobil vardı. Her otomobile iki kişi biniyordu. Otomobiller elektrik cereyanı ile çalışıyordu. Otomobiller birbiriyle çarpışınca içindekiler boğulur gibi gülüyorlardı. Turist kadın, bahar bayramına eğlenmeğe gelmiş bir kundura boyacısıyla beraber kendisini, bu otomobillerden birinin içinde buldu. Otomobiller koşuşmağa, çarpışmağa başladı. Boyacı bir kolunu, ihtiyar turist kadının boynuna dolamış, öbür eliyle de otomobilin levyesini idare ediyordu. Otomobil önüne gelene küt küt çarpıyor, boyacı neşeyle gülüyor, içi dışına çıkan kadın durmadan karga gibi sesler çıkarıyordu. Müthiş bir çarpışma oldu. Kadın bir sıçrayışta bir bohça gibi arabadan fırladı, kendisini bir başka arabanın içinde, iki adamın arasında buldu. Otomobiller durduğu zaman başı dönen kadın kendisini toparlamağa vakit bulamadan bir kayık salıncağının içine girmişti.

Erkek turistler kadınlardan farksızdı. Bir tanesi arkasından iten insanların zoruyla «kahkaha aynaları» nın bulunduğu barakaya girmişti. Bu aynalarda insanlar eciş bücüş, eğri büğrü, birinde cüce, birinde dev gibi görünüyor ve kahkahayı basıyorlardı. Buradan kurtulan adam, kendisini bir çadır da buldu. Nerdeyse zorla elin-

den dolar alıp çadırdan içeri soktular. Burası ölüm mağarası idi. İhtiyar turisti ray üzerinde çok hızlı giden bir demir arabanın içine attılar. Araba korkunç bir mağaranın dehlizlerinde kayıp giderken fosforlu iskeletleri gören turist avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı.

İkinci erkek turisti, bir adam kolundan çekip,

— Buyrun bayım, dönerimiz vaaaar!.. diye bağırarak zorla içeri almıştı. Döneri yedikten sonra da kurtulamamış, ordan çıkar çıkmaz,

— Meşhur tarihi Recep Paşa fırının bunlar!.. diye bağıran bir adam onu bir kulübeye sokmuş, doları aldığı eline bir börek tutuşturmuştu. Ondan sonra bir turşucu yakalamıştı. Turşucudan dondurmacıya, dondurmacıdan ciğerciye, ciğerciden ayrancıya giden turist, buzlu ayranı da zorla içince karnında gök gürültüsüne benzer gurultular duymağa başladı. Artık arkadaşlarını çoktan unutmuş, bir yandan eliyle karnına bastırıyor, bir yandan,

— Dabliyu siii... Dabliyu sii! «helâ» diye bağırıyordu. Esasen herkes te bağırdığı için, turisti de kendileri gibi keyfinden bağırıyor zannetiklerinden kimse aldırış etmedi. Turist, arkadan iten kalabalıkla kuvvet gösterileri yapılan yere girdi. Kimi meşin topa yumruk sallıyor, kim demir yaya yumruk indiriyor, kimi de nefes kuvvetini ölçmek için içi su dolu bir cam kabın lâstik borusuna üflüyordu. Hâlâ bir eliyle karnını bastıran turist, sırasını savmak için, önündeki gibi kuvvet ölçen tokmağa yumruğunu indirince biraz boşaldı. Fakat nefes kuvvetini ölçme borusunu üfleyince, artık büsbütün rahatladığından, nasıl olsa olanlar oldu diye elini karnından çekti.

Erkek turistlerden bir ihtiyar da, kapıldığı selin içinde, arkadan itenlerin tesiriyle, bir deveye binmişti. Deveci, devenin yularından tutmuş, deve sırtında neye uğradığını şaşıran turisti gezdiriyordu. Tam bu sırada deve üstündeki turist kayık salıncağında sallanan karısını görünce avazı çıktığı kadar,

— Margariiii!.. diye bağırdı. İhtiyar bir profesör olan kocasının sesini duyan Mis Margaret te,

— Con Coooon!.. diye haykırdı.

Mister Con karısına kavuşmak için kendisini devenin sırtından aşağı attıysa da, o sırada karısı yine arkasından itilerek, dünyanın sekizinci harikası dört boynuzlu öküzün gösterildiği çadıra girmiş olduğun dan onu bulamadı.

Turistleri kaybeden bayan rehber bahar bayramına eğlenmeğe gelen erkeklerin taarruzundan kendisini çok ustaca koruyordu. Parkın kayıp işlerine bakan servisine kadar gelmişti. Bu servisteki memur önündeki mihrofona şunları söylüyordu:

— Bayan Ayşe Yolver!.. Bayan Ayşe Yolver!.. Sizi kaybeden kocanız parkın kapısında bekliyor.

Spikerin sesi hoparlörle bütün parka yayılıyordu.

— Beş yaşlarında Çetin adın da bir çocuk bulunmuştur. Annesinin büromuza müracaatı...

Bayan rehber de, turistlerin kaybolduğunu spikere söyledi. Spikerin sesi hoparlörle bütün parkta duyuldu:

— İkisi kadın, dördü erkek altı turist kaybolmuştur.

Bütün aramalara rağmen turistler ancak geç vakit bulunabildi. Kadınlardan biri hastaha nede idi. Biri gösteri çadırlarının birinin kapısında baygın ya tarken bulundu. Erkeklerden biri ezilmiş, biri şapkasını, fotoğraf makinesini kaybetmişti. Bir tanesinin kalabalık içinde elbisesi parçalanmış şortla kalmıştı.

Turistlerin her biri bir yerden toplandı. Hemen gemilerine bindirildiler. Transatlantiğin kalkmasına daha iki saat vardı. Gazeteciler turistleri ziyarete geldiler.

Bir gazeteci, bayan rehberin gezdirdiği turistlere sordu:

— Memleketimizi nasıl buldunuz?

Turistler şu cevabı verdiler:

— Memleketinizi bütün hayatımız boyunca unutamıyacağız. Buradan unutulmaz hâtıralarla ayrılıyoruz.

İhtiyar turist kadın kalçasını tutarak,

— Evet, dedi, memleketinizden ayrılırken çok acı duyuyorum. Buradan inanılmaz hâtıralar götüreceğiz. Fakat bu hâtıraları anlatınca kimsenin inanacağını zannetmiyorum.

Röportajcı

Kız — Bir de açık hava iştah açar derler!..

Mahallenin Kısmeti

AKBABANIN MİZAHÎ ROMANI

— 1 —

KAPISI, penceresi, eğrelti otları, karanfiller, güller, yıldız çiçekleriyle süslenmiş düğün arabası, Hacı Mesut Efendi'nin evinin kapısına kadar gelemedi. «Kırkmerdiven» mahallesinin yedi adım genişliğindeki bu en büyük sokağına geçen sene kanalizasyon çukuru açılmış, fakat nedense o zaman yüzüüstü kalmıştı.

Düğün arabası tâââ yokuşun başında durmuştu. Kırkmerdiven mahallesinin kadınlarını o gece meraktan uyku tutmamış, gelini görmek için sabahı zor etmişlerdi. Bütün kadın başları pencerelere üvez salkını gibi yığılmıştı. Hacı Mesut Efendinin evinin bulunduğu sokağı görmeyen evlerdeki kadınlar da, bu sokak üstündeki evlere sabahın alaca karanlığında, gûya sabah çayına misafir gelmişlerdi. Sanki Taksim alanında geçit resmi seyreder gibi, kadınlar üstüste pencerelere yığılmışlardı. O kadar ki, Bakırcı Yunus Efendi'nin evinin orta penceresine dizili saksılardan, kaynana dili saksısı, misafir komşu hanımlardan birinin dirseğiyle sokağa düşmüştü. Bereket alttan o sıra kimse geçmediği için, bir kaza olmamıştı.

Bakırcı Yunus Efendi'nin karısı Esma:

— Sıdıkânım, babam yerindeki bu herif, hiç saçından sakalından da mı utanmaz, dedi. Bu yaşta herif, torunu yerinde kızınan evlenir miymiş?..

Etli, canlı, bıngıl bıngıl, duru beyaz tenli bir kadın olan Sıdıkanım:

— Esmacım, yetmişinden sonra azanı teneşir paklar, dedi.

Çiçeklerle donatılmış otomobil, yokuşun başında durunca, yine Kırkmerdiven mahallesinden şoför Recep inadına inadına klaksona bastı ki, bütün mahalleli ayağa kalksın. Şoför Recebin karısı Ayten:

— Bu bizimkinin sesi... Onun kılâksiyonunu hemen ayırd ederim, diye tencereyi maltızın üstünde bırakıp cumbaya fırladı.. Sonra, karşı evin penceresine seslendi:

— Atiye teyze huuuu!.. Atiye teyzeeee!.. Koş koş!.. Hacı Mesut Efendi'nin yeni aldığı karı geldi..

Atiye hanımın evi, bir alt kat ta olduğu için, şoför Recebin karısı Ayten yarı beline kadar pencereden sarkmış, çiçekli basma sabahlığın arasından altın sarısı, ayva tüylü göğsü ortaya çıkmıştı. Kadınlar birbirine sesleniyor, geç kalanlar sokak üstündeki komşu evlere koşuşuyor, pencereler sürülüp, beyaz, sarışın, esmer, kumral kadın başları sokağa sarkıyordu. Kahveci Bilâl'in karısı Ferdane:

— Ben size bir şey söyliyeyim mi, komşular, dedi, Hacı Mesut olacak herif bu genç kızınan başa çıkamıyacak. İşte nah buraya yazıyorum. Siz de lâfıma mim koyun. Ferdâne dediydi dersiniz. Bu kız mahallenin erkeklerini hem vallâhi, hem billâhi baştan çıkarmazsa, gelin hep beraber yüzüme tükürün...

— Ayol, zâten o kızı kötü yerden almış...

— Tuuu, tuu, rezil herif!.. Utanmaz, arlanmaz... Bir de üstüne üstlük hacı olacak.

Şoför Recebin karısı Ayten:

— Kırk gün günahkâr, bir gün tövbekâr.. dedi.

Bakkal İsmail'in kızı:

— Kendi de o yolun yolcusu da ondan... dedi.

Yanındaki ancak duyacak kadar yavaş söylediği için, bir mahalle kavgası çıkmadı.

Bakırcı Yunus Efendinin karısı Esma:

— Canım, körpe olmuş ne çıkar, dedi, yüzüne bakılacak yeri yokmuş, çirkin, sokak süpürgesinin birisiymiş.

— Ben gördüm ayol, öyle âhım şâhım bir şey değil. Koca beklemekten evde kalmış kız kurusu... Çingene maşası, sırık süpürgesi bir şey...

— Helbette Atiye teyze, hiç elllenmemiş, dillenmememiş olsa bu koltuğunun kılı ağarmış keçi sakallı herife varır mıydı?..

— Değil kardeş değil... Gül gibi kızmış. Parası için varmış.

— Tuh midesiz... Dünya yüzünde erkek kıtlığına kıran girse, bir o bir ben kalsam gene de başımı çevirip herife bakmam...

Kırkmerdiven mahallesinin kadınları böyle konuşadursunlar, asıl mahallenin erkekleri telâşa düşmüşlerdi. Evli olanlar,

— Mahallenin bekârlarına gün doğdu, diyorlardı.

Ama onların içini okuyan, kafalarının içinden geçenlerin resmini alan bir rontgen makinesi olsa, karılarının korkusundan böyle söyledikleri şıp diye anlaşılırdı. Bekârlara değil, asıl evli erkeklere gün doğmuştu. Hattâ Kahveci Bilâl bunu açık açık söylemişti:

— Evlilere bir daha, bekârlara sabur...

Bakırcı Yunus efendi de mahallenin öbür erkeklerinin çoğu gibi, o gün işe gitmemiş, kahvede gelin arabasını bekliyordu. Bir yandan da içinden geçenleri hafif hafif bir türküyle mırıldanıyordu.

— Evlilerin sevdası... On par mağı kınalım... Bekârlardan ziyade...

Bilâl'in kahvesiyle İsmail Efendi'nin dükkânı o gün tıklım tıklım doluydu. Sanki o gece gerdeğe girecek olan Hacı Mesut Efendi değil de, onlarmış gibi, hepsi de heyecanlıydı. Ama hiç kimse bu heyecanı kendine mal etmek istemiyor, bekârların üstüne atıyordu. Bakkal İsmail Efendi, tesviyeci Hüsamettin'e bir çalımlı çalımlı gülerek:

— Hadi hadi, dedi, işiniz iş yine... Bekârlara gün doğdu... Mahallenin kısmeti geliyor Hüsam...

Otuzuna merdiven dayadığı halde bir türlü evlenemiyen tesviyeci Hüsamettin:

— İsmayıl âbi, dedi, Hacı Mesud'un aldığı kız sahiden çok gençmiymiyş.

— Genç de lâf mı, çiçeği burnunda. Körpe bâdem... Çıt diye kopar, ye yut...

Berber kalfası İzzet de mahallenin bekârlarındandı. Arkadaşına:

— Ulan Hüsam, kedi gibi ne yalanıp duruyorsun, dedi.

Bilâl'in kahvesinde de hep mahallenin yeni gelininden konuşuluyordu. Terzi Osman:

— Adı neymiş bu kızın?

Diye ortaya bir soru attı. Kimse gelinin adını bilmiyor, yalnız ona «Mahallenin kısmeti» diyorlardı. Bu isim herkesin hoşuna gitti. Ağızdan ağıza, bütün erkekleri dolaştı:

— Mahallenin kısmeti...

— Mahallenin kısmeti...

Bakırcı Yunus Efendi kızmış göründü:

— Ayıp yahu, dedi, elin karısından kızından böyle konuşmak yakışık almaz. Kurt bile komşusunu yemez...

(Devamı edecek)

YAZISIZ!..

ERKEK SABAHAT

Erkek Olan Kadının Hatıraları

AKBABANIN MİZAHİ ROMANI

— 19 —

— Kaçmasa, Adadaki eşekçiler gebertecekler di.

— Neden?

— Biz Adada çöpçülük falan yapmıyorduk ki... Teneke ile süpürge elimizde eşeklerin arkasından koşuyorduk. Eşeh fışkıladı mı, hemen tenekeye dolduruyorduk. Sonra bir gün Adadaki bütün eşeklerle atlar amel oldular. Meğer bizim arkadaş, hayvanlara, fazla fışkı yapsınlar diye İngiliz tuzu içiriyormuş. Baytarlar baktı hayvanlara, anlamadı. Sonra, bir veteriner heyeti geldi. Bütün eşekleri, atları muayene ettiler. Yine anlamadılar. Sonra veterinerlerden biri, yeni bir eşek hastalığı keşfetti. Bu hastalık, yalnız Adadaki eşeklere mahsustu. Çünkü eşi Adadan başka yere götürünce, hayvanın ishâli duruyordu. Bu veteriner önce hastalığı buldu, sonar da bu hastalığın mikrobunu buldu. Buna mükâfat olarak, o baytarı profesör yaptılar ki, bu hastalığın ilâcını da bulsun diye... Derken bu sırada, arabacılar bizim arkadaşı, eşeğe bir kova İngiliz tuzu içiriken enseledi ler. O da şöyle oldu. Hayvan İngiliz tuzunu içmiyormuş. Ahıra girip hayvanın ayaklarını bağlamış, yere yatırmış. Ağzından döküyor muş. Arabacılar gürültüyü duyunca ahıra koşmuşlar:

— Eee?.. Çaktılar mı?

— Yok canım... Eşeğe başka şey yapıyor zannetmişler. Başlamışlar dövmeğe... Kaçtı da canını zor kurtardı. Sonra bana gelince... Parayı bol bulunca azdım. Köşklerin bütün hizmetçilerini elden geçirdim, kötü niyetle değil... Maksadım evlenmekti. Hepsi de çürük çıktı. Zaten o Adada ne eşeğinden, ne insanından sağlamına zor rastlarsın.

— Neden?..

— Zaten oraya hepsi iyi olmağa gidiyoralr. Temiz hava... Çam kokusu... Manzara... Derken hizmetçinin biri namussuzlnk etti, gebe kaldı.

— Alsaydın..

— Benden gebe kalmadı ki...

— Kimden kalmış?

— O da bilmiyor. Ne bileyim ben, ev çok kalabalık, misafirler de eksi kolmuyor, dedi. Anlıyacağın, karışık oldu. Baktım ki ben faili meçhul çocuk babası olacağım, hemen kaçtım.

— Öbür arkadaşımız ne oldu?

— O şimdi hâlâ o işte. Büyük gübre tüccarı oldu. Adanın eşekleri ile atları kâfi gelmediği için Avrupadan, Amerikadan gübre getirtiyor. Adada köşkleri var. Kaç tane de apartıman yaptı.

Aklı fikri para biriktirmekte olan Ali:

— Ben o ıslahhane mi, abdethane mi, ne ise oraya gitmem, dedi. Ben Büyükadaya gidip çöpçü olacağım.

Bunları anlatan delikanlı:

— Yağma yok, dedi, şimdi bütün Ada eşeklerinin gübrelerini, eşek sahiplerinden peşin peşin alıyor. Hattâ eşekçiler, taahhütlerini yerine getirmeyince kendi gübrelerini de karıştırıyorlarmış.

Ali, ümitsizliğe düştü. Bir adam, direk direk bağırıyordu:

— Sıra olun ulan!..

Ayağa kalktık, hepimiz birbirimize karıştık. Bizi sıraya koydular. Bir yandan kamyonlarla serseriler geldiği için, bahçe dolmuştu.

(Devam edecek)

BEKTAŞİ FIKRALARI

Müsabakası

BEKTAŞİ İLE PADİŞAH

İçkinin yasak edildiği devirde, padişah, veziri ile kıyafet değiştirip Beşiktaştan ihtiyar bir Bektaşinin sandalına atlarlar:

— Çek Üsküdara...

Tatlı bir haziran akşamı... Sular, guruba yaklaşan güneşle erguvanlaşmış... Tam kızkulesi hizasında, baba erenler, bir iple denize sallandırdığı şişeyi sudan çıkarıp kadehi doldurur ve içer...

Tekrar küreklere sarılıp bir iki hamle çektikten sonra yine durur, yine kadehi doldurur ve yine içtikten sonra müşterilerine sorar:

— İstek var mı?..

Padişah ile vezir birbirine baktıktan sonra:

— Eyvallah derler ve Bektaşinin sunduğu kadehleri içerler..

Derken üçüncü kadehte, hafiften keyfe gelen vezir:

— Bre ihtiyar, der, bilir misin bu yanımdaki kimdir?..

Baba erenler, kalender bir gülümseyişle yüzlerine bakar:

— Kimdir?

— Padişahımız efendimiz hazretleri... Ben de onun vezir-i âzamıyım!..

Kahkahayı patlatan Bektaşi, elinden kürekleri bırakarak:

— Ayol, der, mademki şu içkiye alışık değilsiniz, ne diye içersiniz be canlar?..

ADNAN SEZER
İpekiş Sakarya fabrikası Emprime desinatörü — Bursa

○

TAM YERKEN

Oruç yerken yakalanan Bektaşi:

— Yahu, on bir ay aç gezdim, halimi soran çıkmadı. Tam bugün karnımı doyuracaktım. Onu da siz bırakmıyorsunuz. Buna Allah razı olur mu? demiş.

ABDULLAH ÖZONUR
Cumhuriyet Mah. 163 sok.
No. 303 — Adana

Dünya Mizahından

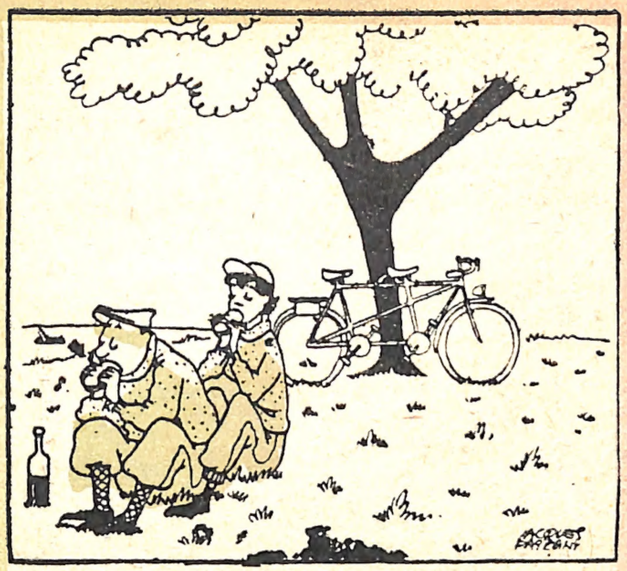

YAZISIZ!..

— Fransız —

ÖRNEK!..

— İtalyan —

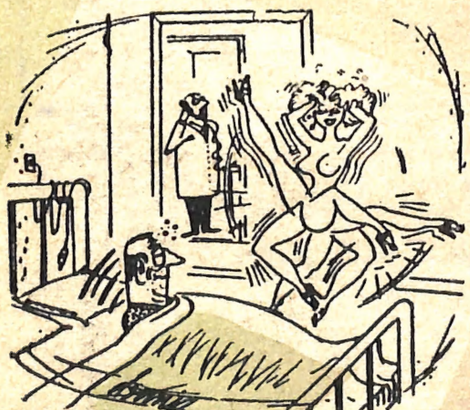

BAHAR HASTALIĞI..

Doktor — Merak etmeyin bayan, kocanız, yeni tatbik etmeğe başladığımız kür sayesinde iyileşmeğe başladı!..

— İtalyan —

Bahar Karikatürleri

YAZISIZ!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

Sana margarininin, şimdi tabiî bir lezzeti var!

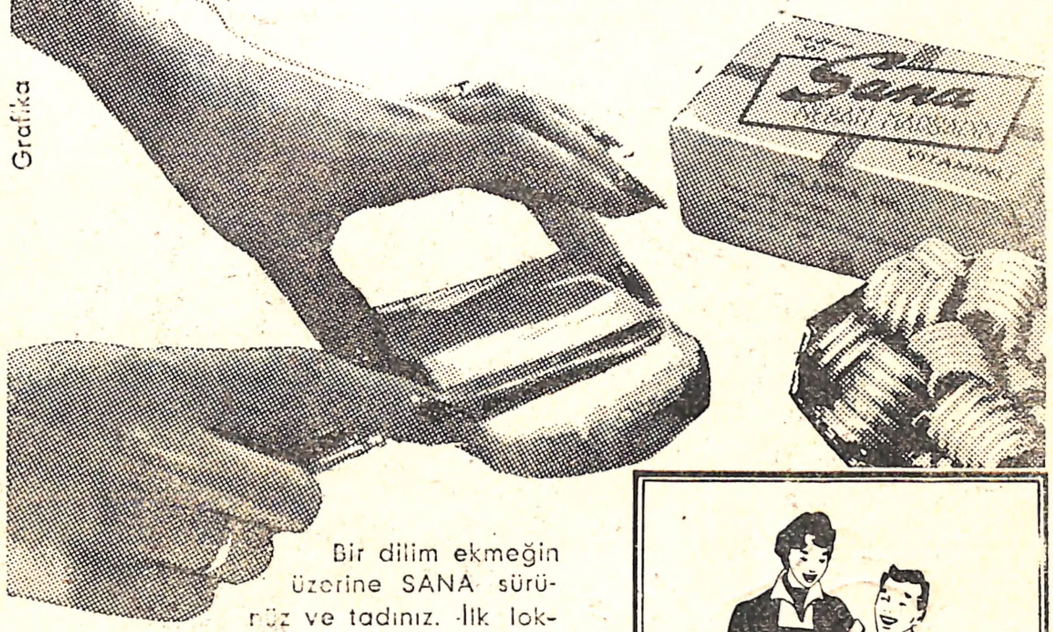

Grafika

Bir dilim ekmeğin üzerine SANA sürünüz ve tadınız. İlk lokmada hayretler içinde kalacaksınız: SANA'da en iyi tabiî bir yağın nefaseti, taze ve kaymak gibi lezzeti vardır.

Sofrada ve mutfağınızda, SANA gıda sahasında en eski alışkanlıkları altüst edecektir. Hakikaten, şimdi, her şeyde yeni SANA kullanabilirsiniz: yalnız ekmeğin üzerine sürmek, pasta ve bisküvilerde değil, fakat, ziyafet yemeklerinizde bile!

Bu ikna edici tecrübeyi yapınız!

Kocanız eve geldiği zaman bir dilim ekmeğin üzerine SANA sürünüz, bir diğerine de en pahalı bir yağ Tattırınız! Göreceksiniz ki kocanız SANA'lı ekmeği tercih edecektir.

UNİT

S 39

İKİNCİ BASKI

YAZ DOKTORU

Yazan :
Dr. Kemal SARAÇOĞLU

★

Kadın, erkek, genç ihtiyar, çocuk hiç hasta olmadan bir yaz geçirmek için bu kıymetli kitabı ailece okuyunuz.

Fiyatı: 1 Liradır.

Muayyen

zamanlardaki sancılara karşı

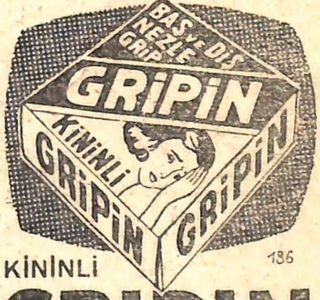

KİNİNLİ **GRİPİN** KULLANINIZ

136

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

SÜMERBANK

SERMAYESİ 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

ANKARADA YENİŞEHİRDE
İSTANBULDA GÖZTEPEDE
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

AYRI ESASLAR DAHİLİNDE
YÜNLÜ ve PAMUKLU
SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLÂT

SÜMERBANK

ZENGİN
PARA
İKRAMİYELERİ

SÜMERBANK

HERİS REKLAM 1957

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER
Teknik Sekreteri :
Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 221811
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Fiatı: 50 Kuruş
Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

Akbaba

Siyasî Mizah Gazetesi

— Otomobili kim idare ediyordu?
— Ben, tabii. Kocam neyi idare edebiliyor ki.

— İtalyan —